

SCHNELLER ISTVÁN

1847—1939.

A Ferencz József Tudományegyetem neveléstudományi tanszékének nyugalmazott nyilvános rendes tanára január 24-én, 92. évében elhunyt.

E pillanatban csupán gyászunkat és kegyeletünket lehet kifejeznünk. Sokoldalú működésének, a középiskola belső életére, az egyetemi gondolat érvényesülésére és a neveléstudomány hazai fejlődésére tett hatásának részletes feldolgozása a magyar neveléstörténetnek és kivált a neveléstudomány történetének nevezetes feladata.

A Boldogult nagy professor ravatala előtt *Imre Sándor*, kolozsvári tanárságának legelső éveiben volt hallgatója, majd tanszékén Szegeden közvetlen utódja, a volt tanítványok nevében ezt a beszédet mondta:

Mióta tudjuk, hogy jóságos arca nem fordulhat többé felénk, bennünk, sok évtized óta volt főiskolai és egyetemi hallgatóiban, ma sokféle munkát sokféle végző emberekben, felébredt a régi-régi tanítvány. Felújult számtalan emléke itjúságunknak, amikor Vele való találkozásunk életünket oly sok tekintetben meghatározta; — újra átéltük pályánk nehéz küzdelmeit, amelyekben igazláltása és megnyugtató szava annyiszor volt segítségünkre; -- ismét megláttuk, hogy eszméink most is, bár napunk ismét hanyatlik, afelé vezetnek, amit hajdan az Ő élete és tanítása mutatott fel eszménynek kereső szemeink előtt. S amint így magunkat újból ott látjuk elő-

adásain a padokban, közös sétáinkon Kolozsvár magaslatain, bizalmas beszélgetéseken dolgozó szobájában: valamennyien megint érezzük, mint emeli lelkünket magával felfelé, mint tisztázódnak életünk és választott pályánk kérdései, mint ver bennünk gyökeret annak tudata, hogy közöttünk a legkisebbnek is nagy hivatása van, mert az ember élete küldetés. Ő tette bennünk világossá a nevelői hivatást és szilárdá a nevelői felelősséget. Neki köszönhetjük, hogy mások, más vallásúak és más nyelvűek megbecsülésének ösztönös készsége egész életünkre tudatos irányítónkká lett: példája fejlesztette bennünk az igazság keresésének és megvallásának alkúvást nem tűrő kötelességét. Ő állított elénk mértéket a tudatos és nemes egyéniség, a személyiség fogalmának birtokunkká tételével; s Átala lett bennünk világossá, hogy az embernek bensejében szabadnak kell lennie, de szabad csak az lehet akinek útján eszmény világít s akit felismert eszmény kötelez . . .

Tanító Mesterünk és Atyai Barátunk! Köszönjük, hogy a magunkhoz való hűséget tetted legfőbb erkölcsi mértékünké, — hogy fogtad kezünket, amíg arra volt szükségünk — s hogy ezt a Téged annyira jellemző szeretetet kiterjesztetted és átvitted családunkra is.

A tanítványok ime, nem búcsúznak, hanem vallomást tesznek. A mi munkánk nyomán a Te szellemed terjed s tanítványaink útján beleolvad magyarságunk örök életébe.

A lélek él; a Te lelked, míg élünk, velünk marad!